

DE
STAD
IN

Joeme pakt gauw haar jas van de kapstok. Bas holt achter haar aan.

‘Mag ik bij je spelen?’ vraagt hij.

‘Ik ga de stad in met mijn vader en moeder,’ zegt Joeme.

‘Mag ik dan mee?’ vraagt Bas.

Joeme vindt het leuk.

‘Maar wat gaan jullie doen in de stad?’ vraagt Bas aan Joeme.

‘We moeten stof kopen en nog wat andere dingen,’ zegt ze.

‘Gaan jullie vuil kopen?’ vraagt Bas met ogen als schotels.

‘Gooien jullie dat soms in de tuin?’

Joeme begint te grinniken.

‘Natuurlijk gaan wij geen vuil kopen, suffie,’ zegt ze. ‘We moeten stof hebben.’

Joeme wijst naar de stof waarvan haar broek is gemaakt.

Bas begint nu ook te lachen. Maar Joeme heeft intussen een denkrimpel in haar voorhoofd.

‘Veel woorden betekenen meer dan een ding,’ zegt ze langzaam.

‘Leer,’ roept ze dan. ‘Ik leer schaken. Mijn schoenen zijn van leer.’

‘Arm,’ zegt Bas. ‘Ik heb geen cent, ik ben arm. Ik schrijf met mijn linkerarm.’

Joeme zou haar fiets nog ophalen. Nu Bas meegaat, moeten ze ook naar zijn huis voor zijn fiets. Dat gaat allemaal te veel tijd kosten. Bas en Joeme springen daarom maar achterop bij Nina en Paul, Joemes ouders. Ze zitten achterstevoren.

Onderweg naar de stad geven ze elkaar een paar keer een high five. En dan pakt Joeme opeens de hand van Bas vast. Dat is grappig, maar het gebeurt net als Paul plots opzij moet voor een gat in het fietspad. Hierdoor trekken Joeme en Bas hard aan elkaars armen. Ze laten elkaar meteen los. Maar Paul en Nina slingeren al met hun fietsen. Die twee moeten heel hard hun best doen om niet om te vallen.

‘Oef,’ zegt Nina als ze de fiets weer recht heeft. ‘Doe dat maar niet weer, jongens.’

‘Ik ben geen jongen,’ moppert Joeme meteen.

‘Maar jongens betekent ook kinderen,’ zegt Nina.

‘O,’ antwoordt Joeme.

Het is druk aan deze kant van de stad. Links zien Joeme en Bas een plein waar een heleboel kinderen spelen. Overal lopen, fietsen en rijden er mensen. De tram komt langs en laat een vrolijk geklingel horen.

Bij het eerste stoplicht gaan Nina en Paul rechtsaf en al gauw stappen ze van hun fiets af en zetten die op slot. Joeme vertelt haar ouders dat Bas aan iets anders dacht toen zij hem vertelde dat ze stof gingen kopen.

Paul grinnikt en wijst dan naar de overkant.

‘We zijn bij de grootste markt van onze binnenstad,’ zegt

hij. ‘Deze markt bestaat al meer dan honderd jaar. Elke dag komen hier duizenden mensen. Neem je een stoffer en blik mee, dan kun je een hoop stof opvegen.’

Paul knipoogt naar Bas.

‘Paul, je bent een kletskous,’ zegt Bas. ‘Liever had ik dat je een kletskop was. Dan kon ik je opeten.’

Ze moeten er alle vier om lachen. Ze kennen het heerlijke koekje dat kletskop heet.

Joeme maakt er meteen een liedje op:

‘Kletskous, kletskous, je kletst me de oren van mijn hoofd
Kletskous, kletskous, je kletst me de oren van mijn hoofd
Pak toch liever een kletskop en stop het in je mond
Pak toch liever een kletskop dan houd je je mond.’

‘Ik wil liever een schat vinden,’ zegt Joeme daarna.

‘Iemand die heel lief is?’ vraagt Bas. ‘Of iets wat veel waard is?’

‘Iets wat veel waard is voor mijn buik,’ zegt Joeme. ‘Die schat kunnen we zo halen. Papa de kletskous heeft dan geen tijd meer om te kletsen.’

Ze steekt haar wijsvinger uit naar een frietkraam aan de overkant en begint daarna over te steken.

‘Joeme!’ gillen Paul, Nina en Bas.

Een auto moet heel hard remmen en komt vlak voor Joeme tot stilstand. Een fietser raakt licht haar jas.

Joeme kijkt met een trillende onderlip om zich heen. Ze dacht even alleen aan de frietkraam.

Als het veilig is gaat Bas naar haar toe. Hij trekt haar mee naar de stoep.

